

LBRIS

We know
books

Georgian Samoilă

Din durere spre putere

*Povestea unui copil care a supraviețuit,
a înțeles și a ales să își schimbe viața*

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuprins

Partea 1. Copilăria

Capitolul 1. O dimineață de aprilie	9
Capitolul 2. Fratele meu și lumea animalelor	15
Capitolul 3. Ziua care mi-a schimbat viața	19
Capitolul 4. Când am pierdut o parte din mine	35
Capitolul 5. După pierdere, tăcerea nu mai e la fel	40
Capitolul 6. Prima „iubire” și adevărul din spatele ei	44
Capitolul 7. Neînțelese	51
Capitolul 8. Plecarea spre necunoscut	54
Capitolul 9. Între răs și fugă	62
Capitolul 10. Râsul dintre brazde	67
Capitolul 11. Când visul a devenit drum	75
Capitolul 12. Prima noapte departe de casă	79
Capitolul 13. Tata	84
Capitolul 14. Ce a rămas în mine	97
Capitolul 15. Bunicul cu influența lui asupra mea	100
Capitolul 16. Oameni, ajutor și adevăr	103
Capitolul 17. Prietenia care m-a învățat să văd	108
Capitolul 18. Credința, rădăcinile și adevărul despre oameni ...	114
Capitolul 19. Prietenia care nu m-a trădat niciodată	119
Capitolul 20. Persoana care mi-a arătat iubirea adevărată	122

Capitolul 21. Decizia care m-a schimbat	129
Capitolul 22. Sărbătorile în familie.....	136
Capitolul 23. Ziua în care am părăsit satul	143
Capitolul 24. Recuperarea.....	148
Capitolul 25. Lecțiile vieții	153
Capitolul 26. Oamenii care m-au marcat	159
Capitolul 27. Primul loc de muncă	165
Capitolul 28. Zilele mele de naștere	170
Capitolul 29. Fundul prăpastiei și mâna lui Dumnezeu.....	175
Capitolul 30. Copiii – cadoul pe care nu îl așteptam.....	180
Capitolul 31. Povestea noastră – eu și Andreea.....	184
Capitolul 32. Scrisori către frații mei.....	188
Capitolul 33. Visurile mele de viitor.....	193
Capitolul 34. O zi din viața mea actuală	197
Capitolul 35. Frica – cel mai tăcut dușman	201
Capitolul 36. Mamă – scrisoarea pe care ți-o datoram	205
Capitolul 37. Scrisoare către copiii mei.....	209
Capitolul 38. Scrisoare către băiatul care eram la 10 ani	213
Capitolul 39. Când am râs cel mai tare	217
Capitolul 40. Adolescența – când începi să-ți pui întrebări despre viață	221
Capitolul 41. Tata – rănilor tăcute și iertarea care eliberează	225
Capitolul 42.....	229
Diploma – ziua în care am știut că pot	229
Capitolul 43. Când am început să-mi caut talentul	233
Capitolul 44. Singur în Anglia, cu un secret pe care nu l-am spus nimănui	237
Mulțumiri – din toată inima.....	241

PARTEA 1

Copilăria

CAPITOLUL 1

O dimineață de aprilie

M-am născut într-o dimineață de primăvară, pe 4 aprilie 1997, într-un sat mic din județul Vaslui.

Nu era un sat bogat și nici unul cunoscut. Era unul dintre acele sate simple din Moldova, unde oamenii trăiesc din muncă, din pământ și din speranță. Casele erau modeste, drumurile erau mai mult neasfaltate, iar viața se învârtea în jurul muncii și al familiei.

Acolo a început povestea mea.

Mama îmi povestea uneori despre ziua în care m-am născut. Spunea că dimineața aceea era liniștită, ca multe alte dimineți de primăvară la țară. Aerul era proaspăt, iar satul abia începea să se trezească.

Cocoșii cântau prin curți, câinii lătrau din când în când, iar oamenii ieșeau deja la muncă. Pentru oamenii de la sat, ziua începe devreme și nu există luxul de a sta prea mult în pat.

În acea dimineață am venit eu pe lume.

Dar nu am venit singur.

Eu sunt geamăn cu sora mea.

Din câte îmi povestea mama, eu m-am născut primul. Ea spunea că am fost mai dolofan, mai plin de viață și mai gălăgios încă din primele clipe. Sora mea era mai mică, mai firavă și mai liniștită.

Mama glumea uneori și spunea că încă de mic încercam să iau și porția ei de mâncare.

Și, dacă stau să mă gândesc, cred că avea dreptate.

În familia noastră eram șase copii. O familie mare, într-o casă mică.

Casa în care am crescut avea doar două camere. În acele două camere trăiam toți: părinții mei și noi, cei șase copii.

Nu era mult spațiu. Dar atunci nu știam că ar trebui să fie altfel. Pentru noi, aceea era lumea noastră și ni se părea normal.

Uneori dormeam câte doi sau câte trei într-un pat. Alteori împărțeam pături în serile reci de iarnă. Când venea frigul adevărat, soba devenea centrul casei. Toți ne strângeam în jurul ei, iar căldura ei ne ținea aproape.

Viața nu era ușoară pentru părinții noștri.

Să crești șase copii într-o familie săracă nu este deloc simplu. De multe ori banii erau puțini, iar mâncarea trebuia împărțită cu grijă.

Dar mama avea o inimă mare și găsea mereu o cale să ne hrănească pe toți.

Copil fiind, nu înțelegeam cât de greu era pentru ea. Pentru noi era doar mama – cea care gătea, cea care ne certa când făceam prostii și cea care încerca să ne țină pe toți uniți.

În acea casă mică era mereu viață.

Dar până să ajung acolo unde viața avea să mă ducă mai târziu, înainte de toate încercările, de toate drumurile și de toate lecțiile pe care le-am învățat, cred că este important să vă povestesc despre copilăria mea și despre familia în care am crescut.

Pentru că acolo a început totul.

În casa aceea mică, cu două camere, nu eram doar eu și sora mea geamănă. Eram șase frați. O familie numeroasă, plină de viață, de gălăgie și de momente care astăzi, când mă gândesc la ele, îmi trezesc multe emoții.

Fiecare dintre noi era diferit. Fiecare avea felul lui de a fi, felul lui de a vedea lumea și felul lui de a reacționa la viața pe care o trăiam.

Și poate tocmai aceste diferențe făceau copilăria noastră atât de vie.

Dintre toți, sora mea geamănă a fost cea cu care am avut cea mai specială legătură încă din primele clipe ale vieții. Totuși, chiar dacă ne-am născut în aceeași zi, eram foarte diferiți.

Mama îmi povestea că încă de la naștere se vedea contrastul dintre noi. Eu eram mai dolofan, mai pofticios și parcă mai nerăbdător să-mi încep viața. Sora mea, în schimb, era mai subțirică, mai liniștită și mai delicată.

Mama râdea uneori când își amintea acea perioadă și spunea că eu eram mereu flămând. Nu mă mulțumeam doar cu porția mea de mâncare și, dacă aveam ocazia, încercam să ajung și la porția surorii mele.

Privind acum în urmă, îmi dau seama că acea poftă de mâncare era și rezultatul vremurilor în care trăiam. Într-o familie cu șase copii, mâncarea nu era niciodată din belșug. Fiecare porție trebuia împărțită cu grijă, iar pentru noi, copiii, fiecare îmbucătură conta.

Poate tocmai de aceea eu încercam mereu să prind puțin mai mult.

Pe măsură ce am crescut, diferențele dintre mine și sora mea au devenit și mai vizibile, mai ales atunci când ne jucam pe ulițele satului.

Ea era mai rapidă decât mine. Alerga ușor, parcă fără efort, și de multe ori reușea să mă lase în urmă. Eu, fiind mai dolofan, alergam mai greu și cădeam destul de des.

Îmi amintesc că de multe ori mă ridicam plin de praf, cu genunchii juliți, dar nu renunțam niciodată la joacă.

În același timp, eram și mai năzdrăvan decât ea.

Îmi plăcea să explorez, să mă bag peste tot, să încerc lucruri noi și uneori să fac și câte o prostie. De multe ori asta însemna să primesc și câte o ceartă sau o pedeapsă, dar pentru mine făcea parte din aventura copilăriei.

Frații mei mai mari aveau deja personalități bine conturate.

Fiecare dintre ei își găsea locul în familie și în viața de la sat. Unii erau mai liniștiți, alții mai duri, alții mai muncitori. Crescând într-o familie numeroasă și într-un mediu în care viața nu era ușoară, fiecare dintre noi a trebuit să învețe repede ce înseamnă responsabilitatea.

La sat, copilăria merge aproape întotdeauna mână în mână cu munca.

De mic înveți să ajuți. Fie că este vorba despre treburile din curte, despre muncile de pe câmp sau despre alte responsabilități ale casei, fiecare copil are un rol.

Privindu-i pe frații mei mai mari, încercam să înțeleg lumea în care trăiam. Ei erau primele modele pe care le aveam în viață. De la ei am învățat multe lucruri – unele bune, altele mai puțin bune –, dar toate au devenit, în timp, lecții importante.

Relația dintre frați nu este niciodată simplă, mai ales atunci când sunt mulți copii într-o casă mică.

Ne certam uneori. Ne supăram. Alteori ne tachinam sau ne făceam glume unii altora.

Dar, chiar și așa, eram mereu împreună.

În acea casă mică, fiecare zi aducea ceva nou. Uneori râdeam până ne durea burta. Alteori apăreau certuri sau supărări, dar toate treceau repede.

Fără să ne dăm seama atunci, toate acele momente, bune sau grele, ne formau caracterul.

Pentru mine însă, copilăria a fost influențată într-un mod deosebit de relația cu unul dintre frații mei mai mari. Prezența lui în viața mea avea să lase o amprentă puternică asupra felului în care am văzut lumea în acei ani.

El era diferit de mine în multe privințe.